

ВЪЗДУХЪТ, КОЙТО

Д И Ш А М

БРИТЪНИ С. ЧЕРИ

Превод от английски език Габриела Кожухарова

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинални заглавие: *The Air He Breathes*
Copyright © 2015. *The Air He Breathes* by Brittainy Cherry. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Превод Габриела Кожухарова
Редактор Надя Калъчева
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3103-0

*На всички бели пера –
благодаря ви за напомнянето.*

ПРОЛОГ

ТРИСТАН

2 април 2014 г.

— **В**сичко ли взе? – попита Джейми, докато гризеше ноктите си във фоайето на къщата на родителите ми. Красивите ѝ, големи сини очи ми се усмихваха и ми напомняха какъв късметлия съм, че е моя.

Отидох при нея, обгърнах я в обятията си и притиснах крехкото ѝ тяло към моето.

– Аха. Това е, бебче. Мисля, че това е нашият миг.

Тя обви ръце около врата ми и ме целуна.

– Толкова се гордея с теб.

– *С нас* – поправих я.

Твърде много години от живота ни бяха преминали в мечти и блянове, но целта ми да изградя и продам бизнеса си с ръчно изработени мебели най-сетне се осъществяваше. Баща ми беше както най-добрият ми приятел, така и мой бизнес партньор, и двамата щяхме да пътуваме за Ню Йорк, за да се срещнем с няколко бизнесмени, които бяха проявили голям интерес да си партнират с нас. –

Доникъде нямаше да я докарам, ако ти не ме подкрепяше. Това е шансът ни да получим всичко, за което някога сме мечтали.

Тя отново ме целуна.

Никога не съм допуснал, че мога да обичам някого толкова силно.

– Преди да тръгнеш, мисля, че трябва да знаеш нещо – учителката на Чарли ми се обади. Пак се е забъркал в някакви неприятности в училище, което не е изненадващо, предвид това, че се е метнал на баща си.

Подсмихнах се.

– Какво е направил този път?

– По думите на госпожа Харпър някакво момиче се поизграло на очилата му и той ѝ казал да се загави с жаба, защото приличала на жаба. Да се загави с жаба... Можеш ли да си представиш?

– Чарли! – провикнах се към дневната. Той се появи с книга в ръка. Не си носеше очилата и знаех, че сигурно е заради тормоза.

– Да, тате?

– Казал ли си на някакво момиче да се загави с жаба?

– Да – отвърна съвсем делово той. Като за осемгодишен, изглеждаше изненадващо спокоен, че е ядосал родителите си.

– Не можеш да говориш такива неща, приятелче.

– Ама тя наистина прилича на жаба, тате! – отвърна той.

Трябваше да се обърна, за да не види, че се смея.

– Я ми дай прегръдка, пич. – Той ме гушна силно. Ужасявах се от бъдещето, когато въобще няма да иска да прегръща своя старец. – Нали ще се държиш послушно заради мама и баба, докато ме няма?

– Да, да.

– И си слагай очилата, когато четеш.

– Защо?! Тъпи са!

Наведох се и го тупнах по носа.

– Истинските мъже носят очила.

– Ти не носиш очила! – изхленчи той.

– Добре де, някои истински мъже не носят очила. Но просто ги сложи, приятелче – отсякох. Той изръмжа и отпраши обратно към романа си. Фактът, че си пада повече по четенето, отколкото по видеозаписите, ме правеше адски щастлив. Знаех, че е наследил любовта към книгите от майка си, която е библиотекарка, но все пак ми харесваше да си мисля, че и аз съм допринесъл с нещо, като съм му четял, докато беше в корема ѝ.

– Какъв е планът ви за днес? – попитах Джейми.

– Този следобед ще отидем на Фермерския бazar. Майка ти иска да си купи нови цветя. Сигурно ще купи и на Чарли нещо, от което няма нужда. О, а пък Зевс нагъвка любимите ти найкита, затова ще ти потърся нов чифт.

– Господи! Чия беше идеята да си вземе куче?

Тя прихна.

– Виня теб. Аз изобщо не исках куче, но ти не можеш да отказваш на Чарли. С майка ти госта си приличате. – Джейми пак ме целуна и после издърпа нагоре дръжката на куфара ми. – Лек път! Отивай да сбъднеш мечтите си.

Допрях устни до нейните и се усмихнах.

– Когато се прибера, ще ти измайсторя библиотеката на мечтите ти. С високи стълби и прочее. А след това ще правим секс някъде между „Одисея“ и „Да убиеш присмехулник“.

Тя прехапа долната си устна.

– Обещаваши ли? – попита ме.

– Обещавам.

– Обади ми се, когато кацнете, става ли?

Кимнах утвърдително и излязох от къщата, а татко вече ме чакаше навън в таксито.

– Ей, Тристан! – повика ме Джейми, докато качвах куфара в багажника на колата. Чарли стоеше до нея.

– Да?

Двамата присвиха длани до устните си и изкрещяха:

– ОБИЧАМЕ ТЕ!

Усмихнах се и им извиках същото в отговор.

В самолета татко не преставаше да повтаря каква голяма възможност е това за нас. Имахме престој в Детройт и когато кацнахме, и двамата включихме мобилните си, за да си проверим електронната поща и да пишем на Джейми и мама, че сме добре.

Разбрах, че нещо не е наред, щом телефоните се включиха и двамата имахме куп съобщения от мама. Стомахът ме присви от тях. Едва не изпуснах телефона, докато ги четях.

Мама: Стана злополука. Джейми и Чарли пострадаха.

Мама: Прибирайте се.

Мама: Побързайте!

За части от секундата, за един-единствен миг, всичко, което знаех за живота, се промени.

П Ъ Р В А Г Л А В А

Е Л И З А Б Е Т

3 Юли 2015 г.

Всяка сутрин четях любовни писма, написани за друга жена. Двете много си приличахме – от шоколадовокафявите ни очи до русия нюанс на косите ни. Смеехме се по един и същ начин – обичайно тихо, но значително по-шумно в компанията на любимите ни хора. Тя се усмихваше с гясното ъгълче на устата си и се мръщеше с лявото, както заставаха и моите устни.

Намерих писмата в коша за боклук – бяха прибрани в метална кутия с формата на сърце. Вътре имаше стотици бележки – някои дълги, други кратки, някои щастливи, други сърцераздирателни. Писмата бяха отпреди години – някои от датите даже предшестваха появата ми на бял свят. Част от тях носеха инициалите КБ, а други – ХБ.

Чудех се как ли щеше да се почувства татко, ако разбереше, че мама ги е изхвърлила всичките.

От друга страна, напоследък ми беше трудно да повярвам, че някога се е чувствала така, както писмата

Внушаваха.

Цяла.

Пълноценна.

Част от нещо божествено.

Напоследък ми се струваше точно обратното на всичко изброено.

Пречупена.

Непълноценна.

Вечно самотна.

Мама стана курва, след като татко почина. Няма как да се изразя по друг начин. Не се случи веднага, въпреки че госпожица Джаксън разправяше на всеки, когото срещнеше по улицата и склонен да я слуша, че мама винаги си е разтваряла краката, даже и когато татко е бил жив. Аз обаче знаех, че не е истина, защото никога нямаше да забравя как го гледаше тя, когато бях малка. Съзерцаваше го като жена, която има очи само за един мъж. Когато татко тръгваше за работа в ранни зори, тя му приготвяше закуска и обяд, като слагаше в плик лакомства за кратките му почивки. Той вечно се оплакваше, че оглажнява, веднага след като се нахрани, затова мама се стараше винаги да има предостатъчно за ядене.

Татко беше поет и преподаваше в университета на час път оттук. Не беше никак изненадващо, че двамата си оставяха любовни бележки. Татко пиеше кафето си, съчинявайки рими, а нощем, отпивайки уискито си, ги довършваше. Мама не боравеше с думите толкова умело като съпруга си, но пък знаеше как да излее душата си във всяко писмо, което съчиняваше.

Сутрин веднага, щом татко излезеше през вратата, мама започваше да се усмихва и да си тананика, докато разтребваше къщата и ме приготвяше за деня. Говореше колко много ѝ липсвал татко и му пишеше любовни

писма, докато го чакаше да се прибере. След като той се върнеше от работа, мама винаги наливаше по чаша вино, а татко си тананикаше любимата им песен и я целуваше по китката всеки път, когато ръката ѝ се доближеше достатъчно до устните му. Двамата се смееха и кискаха заедно като деца, изживяващи първата си любов.

– Ти си моята безкрайна обич, Кайл Бейли – казваше му тя и притискаше устни в неговите.

– Ти си моята безкрайна обич, Хана Бейли – отвърщаше татко и я завърташе в ръцете си.

На любов като тяхната биха завигдели и героите от вълшебните приказки.

Ето защо през онзи жарък августовски ден, в който татко почина, част от мама също си отиде. Спомням си какво прочетох в един роман: *Никоя сродна душа не напуска този свят сама – тя винаги отнася със себе си късче от другата си половина*. Мразех факта, че авторът е прав. Мама не стана от леглото с месеци. Всеки ден трябваше да я карам да яде и да пие само и само да не изтлее от мъка. Никога не я бях виждала да плаче, докато не изгуби съпруга си. Криех емоциите си, когато бях край нея, защото знаех, че така само ще я натъжа.

Когато оставах сама, плачех и изливах цялата си мъка.

След като най-после стана от леглото, в продължение на няколко седмици мама ходеше на църква и ме вземаше със себе си. Спомням си как на дванайсет седях в църквата и се чувствах напълно изгубена. Допреди да ни сполетят нещастията, нашето семейство не беше от молещите се. Посещенията ни обаче не траяха дълго, защото мама нарече Господ *лъжец* и охули местните, защото си губят времето с такива заблуди и празни обещания за обетована земя.

Пастор Рийс я помоли да не се връща известно време,

да остави нещата да се поуталожат.

До онзи момент не знаех, че можеш да прокудиш някого от светата обител. Изглежда, когато пастор Рийс казваше: *Елате при мене като един, елате при мене всички*, имаше нещо различно предвид под *един* и *всички*.

Напоследък мама се разнообразяваше по друг начин: с несекващ поток от различни мъже. С някои от тях спеше, други използваше да ѝ плащат сметките, а трети пък държеше под ръка, защото беше самотна и донякъде ѝ приличаха на татко. Понякога дори ги наричаше с неговото име. Тази вечер пред малката ѝ къщичка бе паркирана кола. Беше тъмносиня и с лъскави, металически сребърни калници. Салонът беше кожен и в ябълковочервен цвят и вътре седеше мъж с пура в уста и майка ми в скута му. Изглеждаше като излязъл от 60-те години. Тя се кискаше, докато той ѝ шушукаше нещо, но не беше същият смях като този, с когото бе дарявала татко.

Беше малко отнесен, малко кух, малко тъжен.

Погледнах наголу по улицата и видях госпожица Джаксън, заобиколена от още клюкарки, да сочи към мама и мъжа на седмицата. Щеше ми се да бях по-близо до тях и да ги чувах, за да им заявя да си държат устите затворени, но те бяха на цяла пресечка от мен. Дори децата, които си подаваха топка на улицата и я удържаха с няколко счупени клона, прекъснаха играта си и се втренчиха около корено в мама и непознатия.

Коли, които струват колкото неговата, никога не минаваха по улици, които изглеждаха като нашата. Бях се опитала да убедя мама да се премести в по-хубав квартал, но тя отказа. Сигурно защото двамата с татко бяха купили къщата заедно.

Може би още не го беше прежалילה.

Мъжът издуха облак дим в лицето на мама и двамата

пригнаха. Тя носеше най-красивата си рокля – жълтата, която висеше от раменете ѝ, обгръщаше тънката ѝ талия и после се разкрояваше. Беше се гримирала толкова тежко, че изглеждаше по-скоро на трийсет, отколкото на петдесет. Беше си красива и без да си маца така бузите, но тя твърдеше, че малко руж превръща момичето в жена. Перлите на шията ѝ бяха от баба Бети. Никога досега не ги беше слагала за среща с непознат и се зачудих защо ли ги носи тази нощ.

Двамата погледнаха към мен и аз се скрих зад колоната на верандата, откъдето ги шпионирах.

– Луиз, ако гържиш да се криеш, поне го направи като хората. А сега ела тук и се запознай с новия ми приятел – провикна се мама.

Пристъпих иззад колоната и отидох при тях. Мъжът издуха нов облак дим и миризмата изпълни ноздрите ми, докато оглеждах посивяващата му коса и наситено сините му очи.

– Ричард, това е гъщеря ми Елизабет. Всичките ни познати обаче ѝ викат Луиз.

Ричард ме измери от глава до пети и ме накара да се почувствам като някакво по-низше същество. Оглеждаше ме като порцеланова кукла, която иска да разбие на парчета. Помъчих се да не издавам неудобството си, но то се излъчваше от мен, когато забих очи в земята.

– Как я караш, Луиз?

– Елизабет – поправих го и гласът ми отскочи от бетона, в който се взирах. – Само хората, които познавам, ме наричат Луиз.

– Не му говори така, Луиз! – скара ми се мама и леките бръчици по челото ѝ се задълбочиха. Щеше да получи удар, ако знаеше, че бръчките ѝ си личат. Не понасях как винаги се застъпваше за новия си мъж, вместо за мен.

– Всичко е наред, Хана. Освен това тя е права. Нужно е време, за да опознаеш някого. Галените имена трябва да се заслужат, а не да се раздават с лека ръка. – Ричард ме зяпаше и пафкаше пурата си като същински мазник. Бях облечена с отпуснати дънки и изчистена торбеста тениска, но с вътречения си поглед сякаш ме разсъбличаше. – Тъкмо се канехме да хапнем в града, в случай че искаш да се присъединиш към нас – предложи той.

Отклоних поканата.

– Ема още спи.

Очите ми се стрелнаха към къщата, където момиченцето ми лежеше на разтегателния диван, който деляхме с нея вече твърде много нощи, откакто се бяхме върнали при мама.

Майка ми не беше единствената, иззубила любовта на живота си.

Надявах се да не свърша като нея.

Надявах се просто да остана в етапа на скръбта.

Стивън почина преди година, а аз още преглъщах с мъка всяко дихание. Истинският ни дом с Ема беше Медоус Крийк, Уисконсин, където тримата купихме занемарена къща, която ремонтирахме и превърнахме в дом. Там се бяхме влюбвали все по-дълбоко, бяхме се карали и пак се бяхме влюбвали отново и отново.

Самото ни присъствие между стените ѝ я изпълваше с топлина, но откакто Стивън почина, в къщата вееше студен полъх.

Последния път, когато бяхме заедно, бе обгърнал талията ми с ръце във файето, и това бе част от спомените, които си създавахме и смятахме, че ще траят вечно.

Вечността се оказа много по-кратка, отколкото на нас, хората, ни се иска да вярваме.

Животът дълго време си течеше в обичайното русло

и един ден всичко рязко секна.

Спомените и скръбта ме задушаваша, затова избягах при мама.

Връщайки се в тази къща, щях да се изправя пред неизбежната истина, че той наистина си е отишъл. Повече от година живях в някаква измислица и се преструвах, че е излязъл за мляко и всеки момент ще влезе през вратата. Всяка вечер, когато си лягах, оставах от лявата страна, затварях очи и си представях, че Стивън лежи от дясната.

Но Ема вече се нуждаеше от нещо повече. Клетата ми Ема имаше нужда да се освободи от разтегателните дивани, от непознатите мъже и сплетническите съседки, изричащи гуми, които никога не бива да попадат в ушите на едно петгодишно дете. Нуждаеше се и от мен. Лутах се в мрака и бях наполовина майката, която тя заслужава – може би щях да получа някакъв покой, ако се изправех пред спомените в стария ми дом.

Върнах се в къщата и сведох поглед към спящото ми ангелче – гърдите ѝ се повдигаха и спускаха в съвършен ритъм. Двете много си приличахме – от трапчинките на бузите до русия нюанс на косите ни. Смеехме се по един и същ начин – обичайно тихо, но значително по-високо в компанията на любимите ни хора. Тя се усмихваше с дясното ъгълче на устата си и се мръщеше с лявото, както го правех и аз.

Само че имаше една голяма разлика.

Тя имаше неговите сини очи.

Легнах до Ема и я целунах нежно по нослето, след което бръкнах в металната кутия с форма на сърце и прочетох още едно любовно писмо. Беше същото, което бях прочела и по-рано, но пак трогна душата ми.

Понякога се преструвах, че писмата са от Стивън.

И винаги си поплаквах.

В Т О Р А Г Л А В А

Е Л И З А Б Е Т

— **Н**аистина ли се прибираме у дома? – попита сънено Ема, когато утринната светлина нахлу през прозореца на дневната и обля сладкото ѝ лице.

Вдигнах я от леглото и настанах с двама им с Бъба – плюшеното ѝ мече и най-любим другар – на най-близкия стол. Бъба не беше обикновено плюшено мече – той беше мумифициран. Виждате ли, малкото ми момиченце беше малко странно и след като гледа филма „Хотел „Трансилвания“, в който участват зомбита, вампири и мумии, реши, че щипка страховитост и малко чудатост май е перфектна комбинация.

– Да – усмигнах ѝ се, докато сгъвах дивана. Снощи не успях да мигна и цяла нощ събирах вещите ни.

На лицето на Ема се изписа глуповата усмивка, досущ като на баца ѝ.

– ДА! – извика тя и каза на Бъба, че наистина се прибираме у дома.

У дома.

Думата ме прободe в сърцето, но продължих да се ус-

михвам. Бях се научила винаги да се усмихвам пред Ема, защото тя имаше склонност да се натъжава, ако си помислеше, че и аз съм тъжна. Обсипваше ме с най-хубавите ескимоски целувки, когато бях умърлушена, но въпреки това не ѝ беше притрябвало да се нагърбва с такава отговорност.

– Би трябвало да се върнем навреме, за да хванем фойерверките. Помниш ли как ги гледахме на покрива с тате? Спомняш ли си, бебче? – попитах я.

Тя присви очи, все едно се ровеше из гебрите на паметта си. Жалко че умовете ни не са прилежно подредени шкафове за документи, от които просто можем да извадим любимите си моменти, когато си пожелаем.

– Не си спомням – отвърна Ема и прегърна Бъба.

И това ми скъса сърцето.

Така или иначе се усмигнах.

– А какво ще кажеш по пътя да се отбием през магазина за „Бомб-Попс“ и после да си ги хапнем на покрива?

– И „Чийто Пъфс“ за Бъба!

– Разбира се!

Тя се усмигна и пак се разписка от радост. Този път ухилената гримаса, която ѝ отправих, си беше съвсем истинска.

Обичах я повече, отколкото някога щеше да разбере. Ако не беше тя, определено щях да се изгубя в мъката си. Ема избави душата ми.

Не се сбогувах с мама, защото тя никога не се приближаше вкъщи, след като бе вечеряла с някой Казанова. В началото, когато се нанесох при нея и тя не се прибереше, непрекъснато ѝ звънях и се притеснявах къде се е запиля-

ла, но тя често се развикваше и ми заявяваше, че е голяма жена и прави каквото правят големите хора.

Затова ѝ оставих бележка.

Прибираме се у дома.

Обичаме те.

Ще се видим скоро.

E&E

Карах с часове с разнебитената ми кола и слушахме с Ема саундтрака на „Замръзналото кралство“ толкова много пъти, че в някакъв момент вече ми се искаше да си изскубя миглите една по една с ножче за бръснене. Ема някак успяваше да измисли различен текст за всяка една песен, въпреки че ги слушаше вече за милионен път. Честно казано, нейните версии ми харесваха повече.

Щом Ема заспа, „Замръзналото кралство“ заглъхна заедно с нея и колата ми се изпълни с тишина. Протегнах се към пасажерското място с обърната нагоре длан и зачаках нечия друга ръка да преплете пръсти с моите, но докосването така и не дойде.

Справям се добре, повтарях си отново и отново. Много съм добре.

Някой ден щеше да е истина.

Някой ден щях да съм много добре.

Включихме се в магистрала I-64 и стомахът ми се сви на топка. Искеше ми се да можех да стигна до Медоус Крийк по някакви затъмнени пътища, но този беше единственият, който водеше до града. Беше много натоварено като за празничен ден, но новият гладък асфалт на някогашния порутен път улесняваше движението. В очите ми се появиха сълзи при спомена за новинарската емисия, която бях гледала тогава.

*Задръстване на I-64!**Хаос!**Безредици!**Ранени!**Пострадали!**Стивън.**Едно дихание.*

Продължих да карам и прогоних сълзите, които безуспешно се мъчеха да потекаат. Реших да овладя емоциите си, защото в противен случай щях да почувствам всичко. Ако почувствах всичко, щях да се разпадна, а не можех да си го позволя. Взрях се в бебчето си в огледалото за обратно виждане и то ми даде малка частица сила. Преполовихме магистралата и си поех още веднъж гъх. Всеки ден беше едно дихание. Не можех да мисля по-напред в бъдещето – иначе щях да се задавя с въздуха.

Ема се събуди и се втрени през прозореца.

– Ей, мамо?

– Да, бебче?

– Дали тати ще разбере, че сме се преместили? Мислиш ли, че ще знае къде да оставя перата?

След като Стивън почина и се нанесохме при мама – из предния ѝ двор бяха пръснати бели птичи пера. Ема попита за тях и мама ѝ отговори, че са малки знаци, с които ангелите ни уверявали, че винаги са наблизо и бдят над нас.

На Ема тази идея много ѝ допадна и оттогава всеки път, когато намираше по някое перо, поглеждаше към небето и прошепваше: *Обичам те, тате*. После снимаше перото и добавяше снимката към колекцията си, озаглавена *Татко и аз*.

– Сигурна съм, че ще знае къде да ни намери, миличка.

– Да – съгласи се тя. – Да, ще знае къде да ни намери.

Дърветата бяха по-зелени, отколкото си ги спомнях, а малките магазинчета в центъра на Мегоус Крийк бяха окичени с червени, бели и сини украси по повод празненствата. Гледката ми беше толкова позната и същевременно така чужда. Американското знаме на госпожа Фредрик плющеше на вятъра, а тя нагласяше боядисаните в патриотични шарки цветя в саксията си. Цялата сияеше от гордост, когато отстъпи назад, за да се полюбува на дома си.

Висяхме на един светофар в града цели десет минути. Чакането беше напълно безсмислено, но пък ми даде време да възприема всичко, което ми напомняше за Стивън. За нас. Щом светна зелено, натиснах педала за газта – единственото ми желание беше да се отида у дома и да забравя сенките от миналото. Докато колата ускоряваше по улицата, съзрях с тъгълчето на окоото си как едно куче се втурва към мен. Кракът ми мигновено подскочи върху спирачката, но старата ми бричка се задави и запъна. Когато най-сетне спря, чух звучно изскимтяване.

Сърцето ми се качи в гърлото и заседна там, пречейки ми да си поема въздух. Веднага преместих скоростния лост на режим „Паркинг“. Ема попита какво става, но аз нямах време да ѝ отговоря. Рязко отворих вратата и тъкмо посягах към бедното куче, когато някакъв мъж се затича към мен. Ококореният му поглед се кръстоса с моя и едва ли не ме принуди да се съсредоточа върху буреносните му сиво-сини очи. Повечето сини очи притежават някакво топло, приветливо излъчване, но не и неговите. Неговите бяха напрегнати, точно като позата му. Ледени и сдържани. Пръстените на ирисите му бяха дълбинно сини, но примесени със сребристи и черни пръски, които засилваха прикрития му взор. Очите му имаха съ-

щия нюанс като сенките по небето непосредствено преди връхлитането на гръмотевична буря.

Тези очи ми се струваха познати. Познавах ли го? Можех да се закълна, че съм виждала този взор и преди. Изражението му беше едновременно ужасено и вбесено, когато погледна към – предполагаемо – кучето му, което лежеше неподвижно. На врата му бяха свалени огромни слушалки, свързани с нещо, което държеше в задния си джоб.

Беше облечен със спортни грехи. Бялата му тениска с дълъг ръкав обгръщаше мускулестите му ръце, черните му шорти разкриваха стегнатите му крака, а по челото му избиваше пот. Предположих, че е извел кучето си да потича и е изпуснал каишката, само дето мъжът не носеше обувки.

Защо не носеше обувки?

Това нямаше значение. Кучето добре ли беше?

Трябваше да внимавам повече.

– Ужасно съжалявам, не видях... – тръгнах да казвам, но мъжът изръмжа грубо, все едно го бях обидила с думите си.

– Какво, по дяволите? Майтап ли си правиш с мен?! – изкрещя той и ме накара да подскоча. Вдигна кучето си на ръце и го гушна, все едно му беше дете. Той се изправи и аз се изправих. Той се озърна наоколо и аз се озърнах наоколо.

– Нека ви закарам при ветеринар – казах.

Видях как кучето потръпва в ръцете на непознатия и тялото ми се разтрепери. Знаех, че трябва да съм подгрозена от тона, който мъжът ми държи, но когато някой е в режим на паника, не може да го виниш за поведението му. Той не ми отговори, но долових колебанието в очите му. Лицето му беше обрамчено от много гъста, тъмна и неподдържана брада. Устата му беше скрита нейде из

пущинака, избуял на лицето му, затова трябваше да се доверя на това, което ми казваха очите му.

– Моля ви – настоях. – Пеша е твърде галеч.

Той кимна веднъж и толкова. Отворих му вратата на пасажерското място и след като двамата с любимеца му се настаняха вътре, я затворих след тях.

Скочих в колата и подкарах.

– Какво става? – попита Ема.

– Просто ще заведем ей това кученце на преглед, миличка. Всичко е наред. – Силно се надявах да не я лъжа.

До най-близката денонощна ветеринарна клиника имаше двайсет минути път и те не протеккоха точно така, както очаквах.

– Вземете левия завой на Коблър стрийт – нареди мъжът.

– Ще стигнем по-бързо по Харпър авеню – възразих аз. Той изсумтя с ясно доловимо раздразнение.

– Нямаме представа какви ги говорите, свийте по Коблър!

Поех си дъх.

– Знам как да шофирам.

– Нима? Защото според мен седим тук именно заради вашето шофиране.

Още пет секунди и щях да изритам този груб простак от колата си – единствената причина да не го направя беше скимтящото кученце.

– Вече се извиних.

– Това с нищо не помага на кучето ми.

Задник.

– Коблър е следващата вдясно – рече той.

– Харпър е по-следващата отбивка вдясно.

– Не тръгвайте по Харпър.

О, непременно ще тръгна по Харпър, за да скъсам нерви-

те на този тип. За кого се мисли?

Свих вдясно по Харпър.

– Не мога да повярвам, че тръгнахте по шибания Харпър – изпъшка той. Ядът му ме накара да се подсмихна, докато не се сблъсках с ремонтните дейности на пътя и табелата, че улицата е затворена. – Толкова ли сте плиткоумна по принцип?

– А вие винаги ли... винаги... винаги... – запънах се, защото, за разлика от някои хора, на мен не ми се удаваше да се заяждам с хората. Всъщност за нищо не ставах в това отношение и обикновено почвах да хлипам като дете, защото не мислех и не говорех със скоростта, с която кавгите обикновено протичаха. Аз бях онзи недодялан човек, който се сеца за перфектния остроумен отговор три дни след края на спора. – А вие винаги ли... винаги ли...

– Винаги ли какво? Изплюйте камъчето! Изразете се с думи! – заповяда той.

Завъртях волана, направих обратен завой и поех към Коблър стрийт.

– Винаги ли сте...

– Хайде, Шерлок, може да го измислиш – подхвърли подигравателно той.

– КЕЛЕШ! – изкресях и свих по Коблър.

Колата притихна. Бузите ми пламнаха и стиснах волана с всички сили.

Влязох в паркоалеята на клиниката и мъжът отвори вратата, взе си кучето и се втурна към Спешното отделение, без да обели и дума. Чудех се дали това е моментът, в който пътищата ни се разделят, но знаех, че умът ми няма да се успокои, докато не разбере, че кучето е добре.

– Мамо? – обади се Ема.

– Да, бебче?

– Какво е келеш?

Петстотин осемдесет и вторият ми родителски провал за днес.

– Нищо, бебе. Казах кърлеж*. Това е... буболечка.

– Значи нарече онзи човек буболечка?

– Аха. Голяма буболечка.

– Кученцето му ще умре ли? – беше следващият ѝ въпрос.

Искрено се надявам, че не.

Магнах колана на Ема и гвете влязохме в спешната клиника. Странника удряше с длани по бюрото на администраторката. Устните му мърдаха, но не чувах какво казва.

На администраторката ѝ ставаше все по-неудобно.

– Господине, казвам само че трябваше да попълните тези формуляри и да ни предоставите надеждна кредитна карта, иначе не можем да прегледаме нараняванията на домашния ви любимец. Освен това нямате право да нахлувате току-така без обувки. А грубостта ви е напълно излишна.

Странника удари отново с юмруци по бюрото и почна да снове напред-назад, прокарвайки ръце през дългата си черна коса и после по врата си. Дишаше тежко и накъсано, а гърдите му мощно се повдигаха и спускаха.

– Изглеждам ли ти като някой, който разнася шибаните си кредитни карти навсякъде? Тичах за здраве, идиотке! Ако нямаш намерение да ми помогнеш, извикай някой друг.

Жената се стресна от гумите и гнева му, както и аз.

– С мен са – отсякох и заставах пред администраторката. Ема бе увиснала на ръката ми, а Бъба – на нейната.

* На английски обидната дума *tick* звучи и се изписва сходно с думата за кърлеж – *tick*. – Бел. прев.

Бръкнах в дамската си чанта, извадих портфейла си и погдох кредитната си карта на жената.

Тя присви очи, обзета от несигурност.

– С него ли сте? – повтори едва ли не обидено, все едно Странника заслужаваше да бъде сам.

Никои не заслужава да бъде сам.

Погледнах го и съзрях в очите му недоумение, примесено с тлеещ гняв.

– Да – кимнах. – С него съм.

Жената продължи да се колебае и аз изправих гръб.

– Проблем ли има?

– Не, не. Просто трябва да попълните ето този формуляр.

Измъкнах клипборда от хватката ѝ и отидох да седна в чакалнята.

Телевизорът над главата ми беше пуснат на „Енимал Планет“, а на отсрещния ъгъл имаше двойна седалка, на която Ема с Бъба бързо се настани. Странника не откъсваше поглед от мен, а позата му беше враждебна и непристъпна.

– Трябва ми малко информация – казах му.

Той бавно се приближи, седна до мен и отпусна ръце в скута си.

– Как се казва? Любимецът ви? – попитах.

Странника разтвори устни и се поколеба, преди да отговори:

– Зевс.

Усмихнах се, като чух името. Идеално пасваше на едър голдън ретривър.

– А вие?

– Тристан Коул.

Попълних формуляра и го връчих на администраторката.

– Таксувайте всичко, от което Зевс се нуждае, на моята карта.

– Сигурна ли сте?

– Категорично.

– Сумата може бързо да нарасне – предупреди ме тя.

– Тогава ме таксувайте бързо.

Пак седнах до Тристан. Той потупваше с ръце по шортите си и виждах как се тресе от нерви. Всеки път, когато се обърнех към него, в погледа му се четеше объркване – същото объркване, което витаеше помежду ни, откакто пътищата ни се пресякоха.

Той замърмори нещо и потърка нервно пръсти, след като нахлузи слушалките на ушите си и натисна копчето на уокмена си.

От време на време Ема идваше при мен и ме питаше кога ще се приберем у дома, а аз ѝ казвах да почака още малко. На връщане към двойната седалка тя се втренчи изпитателно в чертите на Тристан.

– Ей, господине. – Той не ѝ обърна внимание. Тя подпря ръчички на бедрата си. – Ей, господине! – повиши тон. Една година с майка ми беше превърнало малката ми версия в отракано чудовище. – Ей, господине! На вас говоря! – тропна с краче. Странника сведе поглед към нея. – Вие сте един голям тлъст КЪРЛЕЖ!

О, господи.

Не трябваше да ми позволяват да съм родител. Никак не ме биваше в родителството. Понечих да ѝ се скарам, но видях, че изпод гъстата брада на Тристан се прокрадва усмивка. Беше почти недоловима, но можех да се закълна, че долната му устна потрепна. Ема умееше да изтръгва усмивки и от най-мрачните души – аз бях живото доказателство за това.

Минаха още трийсет минути и тогава ветеринарят

излезе да ни осведоми, че Зевс ще се оправи – имал само няколко натъртвания и фрактура на предния крак. Благодарих на лекаря и когато той се отдалечи, ръцете на Тристан се отпуснаха и тялото му застина. Всеки сантиметър от него се разтресе. С едно дълбоко поемане на гъх гневният задник си отиде и на негово място гоиде отчаянието. Емоциите го завладяха и той издиша тежко, а после се разхлипа неугържимо. Ридаше и ронеше горестни, непресторени, измъчени сълзи. Очите ми се навлажниха и можех да се закълна, че и от моето сърце се отрони късче.

– Ей, Кърлеж! Ей, Кърлеж! Не плачи, Кърлеж – нареждаше Ема и гърпаше Тристан за тениската. – Всичко е наред.

– Всичко е наред – повторих думите на милото ми момиченце. Сложих утешително длан на рамото му. – Зевс е добре. Добре е. И ти си добре.

Той наклони глава към мен и кимна, Все едно ми вярваше поне донякъде. Няколко пъти пое дълбоко въздух, притисна очите си с пръсти и тръсна няколко пъти глава. Правеше всичко по силите си да скрие неудобството и срама си.

Прочисти гърло и се отгърпна от мен. Стояхме на разстояние един от друг, докато ветеринарят изведе Зевс. Тристан обвини ръце около кутрето си и въпреки умората, то успя да размаха опашка и да обсипе стопанина си с кучешки целувки. Тристан се усмихна и този път беше почти невъзможно да го пропусна. Това беше усмивка, изразяваща огромно облекчение. Ако любовта е миг, то тя се съдържаеше именно в този.

Не им се натрапах. Ема ме хвана за ръка и двете излязохме от клиниката, като вървахме на няколко крачки от Тристан и Зевс.

Тристан почна да се отдалечава със Зевс на ръце, без да дава вид, че желае да го закарам обратно в града. Исках да го спра, но нямаш реално основание да го моля да се обърне. Закопчах колана на Ема и тъкмо затварях вратата, когато застанахият на брони сантиметри от мен Тристан ми изкара ангелите. Очите ни се срещнаха. Аз не можех да отлепя поглед от него. Дихането ми се накъса и усилено се мъчех да си спомня кога за последно съм стояла толкова близо до някой мъж.

Той пристъпи към мен.

Аз застинах.

Той си пое дъх.

Аз също.

Едно дихание.

Само на това бях способна.

Стомахът ми се стегна на възел от близостта ни и вече се канех да отговоря: *Пак заповядай*, щом ми заблагодареше – както бях сигурна, че ще направи.

– Научи се да караш шибаната кола – изсъска той и с тези думи си тръгна.

Никакво *Благодаря*, че се погрижи за сметката, никакво *Благодаря*, че ме докара, а само: *Научи се да караш шибаната кола.*

Ами добре.

– Пак заповядай, Кърлеж – прошепнах едва-чутно на вятъра, който обрули настръхналата ми кожа.